

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. Пазарджик, 26.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николинка Н. Попова

при участието на секретаря Десислава Буюклиева
като разгледа докладваното от Николинка Н. Попова Гражданско дело № 20235220100163 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл.439 ГПК във връзка с чл. 124 ал.1 ГПК.

В подадената искова молба ищецът К. Н. Г. с ЕГН ***** от град Пазарджик, ул. „*****“, срещу „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД с ЕИК 202423225 със седалище и адрес на управление град ***** твърди, че не дължи на ответника по изпълнително дело №20228890401229 на ЧСИ Д. С. , вписана под №889 сумата от 2061.75лв., неолихвяеми вземания/ / главница, законова лихва, възнаградителна лихва, мораторна лихва/, както и такси и разноски по изпълнителното производство в размер на 829.44лв., съгласно ТТРЗЧИ. Поддържа, че по изпълнителен лист от 23.05.2014 г. по ч.гр.д. № 894/2014 г. по описа на РС-Пазарджик е бил осъден да заплати на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД сумата от 938,91лв. главница, възнаградителна лихва за периода 20.05.2013 г. -20.09.2013 г. в размер на 90.65лв., мораторна лихва за периода 20.06.2012г. - 26.02.2014г. в размер на 66.12лв.и законна лихва, считано от 18.03.2014 г. до изплащане на вземането както и разноски по делото за държавна такса в размер на 25,00 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв. Твърди се, че по издадения изпълнителен лист е било образувано срещу ищеца изпълнително дело №20228890401229 по описа на ЧСИ Д. С. с рег.№ 889 с район на действие Окръжен съд -Пазарджик за сумата от 4 005,11 лв. включваща освен сумите по горния изпълнителен лист, така и такси и разноски по изпълнителното производство в размер на 829,44лв., така и присъединените публични държавни вземания по чл.458 от ГПК в полза на държавата в размер на 1 113,92 лв. Твърди се, че от изпратеното запорно съобщение до работодателя „Екоинвест“ЕООД с ЕИК 115784420 ищецът е узнал, че срещу него е образувано горното изпълнително дело и на основание чл.450, ал.3 чл.507, чл.508, чл.458 и чл.512 от ГПК са му наложени : запор на

трудовето възнаграждение, запор на банковите сметки в „Банка ДСК“ и „Юробанк България“ АД и запор на ППС с рег.№РА 2885 К, МПС „Ямаха ХЦ 125. Уведомлението за наложените запори и издадения изпълнителен лист са връчени на ищеца на 11.01.2023 г. в кантората на ЧСИ с рег.№889. Ищецът поддържа, че на основание чл.110 от ЗЗД е погасено правото на принудително изпълнение за задължението по изпълнителния лист от 23.05.2014 г. в размер на 1220.68лв., ведно със законната лихва от 18.03.2014г., която до момента е 841.07лв. или общо задължение в размер на 2061.75лв., поради което и на основание чл.120 от ЗЗД ищецът не дължи изпълнение. Сочи се, че Заповедта за изпълнение №457/21.03.2014г. е връчена на ищеца чрез залепване на уведомление на входната врата на 14.04.2014 г. По ч.гр.д.№ 894/2014г. по описа на РС -Пазарджик не е подадено възражение от длъжника К. Г. по чл.414 от ГПК, поради което издадената заповед за изпълнение **е влязла в законна сила на 28.04.2014 г.** Съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД давността започва да тече, от деня в който вземането е станало изискуемо, а този ден в случая е 28.04.2014 г. и е изтекла на 28.04.2019 г. Сочи се, че давността се прекъсва с предприемане на действия по принудителното изпълнение, а такива според ищеца не са предприети до 28.04.2019 г. Молбата на вискателя - настоящият ответник/ съгласно договор за прехвърляне на вземания от 10.01.2017 г. с „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД/по чл.426 от ГПК за образуване на изпълнително дело е подадена до ЧСИ Д. С. **с рег.№889 на 08.12.2022г.**, след като вземането е погасено по давност. Сочат се доказателства. Формулирани са доказателствени искания.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил е писмен отговор от ответника „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД, , в който се излага становище, че така предявения иск е процесуално допустим, но по съществото си е изцяло неоснователен. Твърди се, че по молба на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД/ праводател на ответника в качеството му на цедент по договор за цесия / на 03.12.2014 г. било образувано изп. дело № 714/2014 г. по описа на ЧСИ Д. Д., с рег. № 887 към КЧСИ и бил приведен в изпълнение процесният Изпълнителен лист от 23.05.2014 г. против ищеца К. Г. По време на образуваното на 03.12.2014 г. изпълнително производство по изпълнително дело № 714/2014 г. били предприети изпълнителни действия, всяко от които прекъсвало погасителната давност. Твърди се, че след като изп. дело № 714/2014 г. е било прекратено, вискателят бил изтеглил процесния изпълнителен лист и въз основа на него било образувано ново изп. дело № 1229/2022 г., по описа на ЧСИ Д. С.. Твърди се, че с молбата си за образуване от 08.12.2022 г., вискателят Кредит Инкасо бил поискал извършването на справки за имущественото състояние на К. Н. Г., налагането на запори и възбрани, както и насрочване на опис на движими вещи на името на длъжника, което отново прекъсвало погасителната давност за вземането. С молбата били възложени и правомощията по чл. 18 от ЗЧСИ на съдебния изпълнител. Твърди се, че на 04.01.2023 г. били изходирани запорни съобщения до „Юробанк България“ АД и „Банка ДСК“ АД, до ОД на МВР Пазарджик, както и запорно съобщение до работодател „ЕКОИНВЕСТ" ЕООД. Сочи се, че насрочването на опис на движимите вещи в дома на длъжника биле валидно изпълнително действие, което изграждало съответния способ и прекъсвало давността, че волята на вискателя за събиране на вземането била безспорно изразена - цитира се съдебна практика в този смисъл ТР № 2 от

26.06.2015 г. на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГК, както и множество съдебни решения подкрепящи тезата на ответника. Твърди се от ответника, че в настоящия случай погасителната давност е била прекъсвана многократно с предприемането или осъществяването на горепосочените изпълнителни действия, с което предишният вискател "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД, настоящият вискател „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, ЧСИ Д. Д. и ЧСИ Д. С. не са бездействали, а напротив, са били предприемали необходимите действия в хода на образуваното изпълнително дело № 714/2014 г. и изп. дело № 1229/2022 г., което доказвало отношение за активно поведение за удовлетворяване на вискателя. Ответникът сочи съдебна практика свързана с давността по изпълнителните дела в подкрепа на твърденията си, а именно - Тълкувателно решение №2/26.06.2015 г., постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, което посочвало кои процесуални действия на съдебния изпълнител представляват изпълнителни действия и имат за последица прекъсване на погасителната давност, като сочи, че със споменатото ТР на ВКС от 26.06.2015 г., обаче, се отменяло като загубило сила ППВС № 3/18.11.1980 г. постановено по чл. 58, т. 1 ЗУС (отм), с което било постановено, че образуването на изпълнително производство прекъсва давността като по време на изпълнителното производство давност не тече. Оформен е петитум, с който се моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли в цялост като неоснователен и недоказан депозирания от К. Н. Г. иск по гр.д. 163/2023 г. по описа на Районен съд - Пазарджик, както и да присъди и юрисконсултско възнаграждение в гражданското производство в размер на 360.00 лв. /триста и шестдесет лева/ на основание чл.78, ал. 8 ГПК и чл. 25, ал.1 Наредба за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, както и възнаграждение в размер на 80.00 лв. /осемдесет леваа/ на основание чл. 13, т.2 от Наредба за заплащане на правната помощ. В условията на евентуалност, се моли, в случай че съдът възложи разностите в производството в тежест на ответника, то да се приложи и чл. 78, ал. 5 от ГПК и ако заплатеното от насрещната страна възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът да приеме възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, като същото бъде намалено. Предявени са доказателствени искания.

Съдът след като съобрази доводите и възраженията на страните , както и събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, намира следното :

Между страните не са спорни следните обстоятелства. На 18.03.2013 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД (предишно наименование „ДжетФайненс Интернешънъл" АД), с универсален правоприемник е "БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.", клон България, в качеството му на Кредитор, от една страна и ищеца К. Н. Г., в качеството му на Кредитополучател, от друга, е бил подписан Договор за кредит № СЯЕХ-10094094, като вследствие на възникналите между страните договорни правоотношения, които били уточнени в горепосочения договор за кредит, кредиторът "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД бил финансирал кредитополучателя, а за К. Н. Г. е възникнало задължение да издължи кредита, съгласно условията по сключения договор.

Не е спорно и се установява, че по молба на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД на 03.12.2014 г. било образувано изп. дело № 714/2014 г. по описа на ЧСИ Д. Д., с рег. № 887 към КЧСИ и е бил приведен в изпълнение процесният Изпълнителен лист от 23.05.2014 г., като по време на образуването на 03.12.2014 г. изпълнително производство по изпълнително дело № 714/2014 г. били предприети изпълнителни действия. С молбата си за образуване на изпълнително дело на 03.12.2014 г. вискателят „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е възложил правомощията по чл.18 от ЗЧСИ на ЧСИ Д. Д. Съответно на 24.01.2015 г. било изпратено заповорно съобщение до КАТ, на 22.05.2015 г. било изпратено заповорно съобщение до работодателя на длъжника. На 01.03.2017 г. е депозирана на молба за конституиране на нов вискател от ответника в настоящото производство „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, като с тази молба на съдебния изпълнител били възложени правомощията по чл.18 от ЗЧСИ и било отправено искане за насрочване на опис на движими вещи, собственост на длъжника. Не е спорно и се установява, че спостановление от 20.09.2022 г. на ЧСИ Д. Д. , производството по това изпълнително дело № 714/2014 г. е било прекратено на основание чл. 433 ал.1 т.8 ГПК – поради перемция.

По същия изпълнителен лист вискателят с молба вх. № 33159/08.12.2022 е поискал образуването на изп. дело № 1229/2022 г., по описа на ЧСИ Д. С. , като с молбата е поискано извършването на справки за имущественото състояние на К. Н. Г., налагането на заповори и възбрани, както и насрочване на опис на движими вещи на името на длъжника, което отново прекъсва погасителната давност за вземането. С молбата са възложени и правомощията по чл. 18 от ЗЧСИ на съдебния изпълнител. На 04.01.2023 г. са изходираны заповорни съобщения до „Юробанк България“ АД и „Банка ДСК“ АД, до ОД на МВР Пазарджик, както и заповорно съобщение до работодател „ЕКОИНВЕСТ“ ЕООД.

Страните не оспорват, а и съгласно представените документи, като част от изпълнителното дело № 20228890401229, е че това производство не е приключило , а по молба на ищеца в настоящото производство , като обезпечение на предявения иск по чл. 439 ал.1 ГПК , съдът е допуснал спиране на изпълнението по същото изпълнително дело.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи :

Защитата в изпълнителния процес е средство за реакция срещу незаконосъобразните действия по изпълнение, породени от нарушаване на материалноправните или процесуалноправните изисквания за законност на изпълнителното производство.

В настоящия случай е предявен иск за установяване несъществуването на правото, предмет на принудителното изпълнение, който се квалифицира по чл. 439 ГПК вр. с чл.124, ал. 1 ГПК. Разпоредбата на чл. 439 ГПК дава възможност на длъжника по изпълнително дело да оспори чрез иск изпълняемо право. Това право може да е установено с влязло в сила решение или да е предмет на издаден изпълнителен лист. Длъжникът по изпълнението може да оспорва дължимостта на сумите по заповед за изпълнение или съдебно решение , като се позова на факти /погасяване по давност, плащане, прихващане и др./, настъпили след издаването на подлежащия на изпълнение съдебен акт.

Ищецът е предявил установителен иск срещу вискателя в изпълнителното

производство за установяване несъществуването на вземанията му, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК и съответно изпълнителен лист. Не е спорно и се установява, че ответникът е частен правоприменник на кредитора по издадената заповед за изпълнение, тъй като последният е прехвърлил вземанията си към ищеца с валиден договор за цесия в хода на вече образуваното изпълнително производство.

Настоящият иск се основава на твърдения за факти, възникнали след издаване на изпълнителния лист по реда на чл.416 ГПК във връзка с чл. 410 ГПК, като страните не спорят и не представят доказателства, длъжникът да е реализирал правата си чрез подаване на възражение по чл. 414 ГПК, а кредитърът да е предявил иск по чл. 422 ГПК за постановяване на установително съдебно решение. Ищецът изтъква и поддържа настъпването на един правопогасяващ факт – настъпила погасителна давност на вземанията на вискателя.Поддържа, че това е факт, който е настъпил след издаването на подлежащия на изпълнение съдебен акт. Тези твърдения за настъпило след издаването на изпълнителния лист обстоятелство обуславят допустимостта на предявения иск съобразно предвидените в чл.439 ГПК условия. За предявяване на иска по чл. 439 ГПК, правната норма не предвижда никакъв срок и това може да стане до приключване на изпълнителното производство – твърдения и данни за което в настоящия случай не са налице. Налице е правен интерес – **исковата претенция е допустима.**

По същество. Искът по чл. 439 ГПК е иск за оспорване на изпълнението, поради което надлежна страна по него се явява именно вискателят в изпълнителното производство. Видно от приложеното частно гражданско дело и изпълнителното производство, е че както заповедното, така и изпълнителното дело 714/ 2014 г. са били образувани по молба на „БНП Париба Пърсънъл Файненс „ЕАД /с универсален правоприменник „БНП Париба Пърсънъл Файненс СА „ клон България/ , но в хона на процеса е конституирано като вискател ответното дружество „Кредит Инкасо Инвестмънт с БГ“ ЕАД / цесионер по договор за цесия /.

С оглед на представените в настоящото производство доказателства, съдът приема за основателно поддържано от ищцовата страна възражение, че новонастъпилият факт е с правопогасяващо значение.

Съгласно разпоредбата на чл.110 от ЗЗД, с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда по- кратък срок, като нормата на чл.111, б.”в”, предл. второ от ЗЗД, предвижда по-кратък, тригодишен давностен, срок за вземанията за наем, лихви и други периодични плащания. Според нормата на чл.120 от ЗЗД, давността не се прилага служебно. От посочените правни норми се стига до извода, че погасителната давност е юридически факт, който възниква след изтичане на определен в закона срок, който поражда за задълженото лице потестативното право да се позове на давността и да откаже изпълнение. Според разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, когато вземането е станало изискуемо, като съгласно чл.116, б.”б” от ЗЗД, давността се прекъсва при предявяване на иск или възражение, или на искане за започване на помирително производство, при условие, че те са уважени, както и с

предприемане на действия за принудително изпълнение. Разпоредбата на чл.117, ал.1 от ЗЗД предвижда, че от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Според т.10 от ТР №2/26.06.2015 г. на ВКС в изпълнителния процес прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител съгласно чл.18, ал.1 от ЗЧСИ/. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ също прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучване имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза, и др. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно- с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ.

В конкретния случай безспорно се установява , че процесното вземане е въз основа на издаден в полза на праводателя на ответника против ищеца изпълнителен лист в хода на заповедно производство , като се установява, че в това производство по чл. 410 ГПК длъжникът не е подал възражение и не се е развивало производство по чл. 422 ГПК. С влизане в сила на заповедта за изпълнение е възникнала изпълнителната сила по издадения изпълнителен лист и впоследствие с образуването / а след датата на ТР №2/26.06.2015 г. на ВКС / - с извършване на всяко следващо изпълнително действие по първото изпълнително производство № 714 / 2014 г. по описа на ЧСИ Д. давностният срок за погасяване на вземането е бил прекъсван многократно. Установява се , че последното изпълнително действие по това дело е било конституирането на ответното дружество като цесионер на страната на взыскателя с акт на ЧСИ от 01.03.2017 г. Не е спорен между страните и факта , че с постановление от 20.09.2022 г. на ЧСИ това изпълнително производство е било прекратено поради перемция / на основание чл. 433 ал.1 т.8 ГПК. / Новото изпълнително производство с искане по чл. 18 от ЗЧСИ е било образувано с молба от 08.12.2022 г. под № 1229/2022 г. по описа на ЧСИ д. Станчева.

Според горесцитираното тълкувателно решение, давността се прекъсва, респ. нов давностен започва да тече и с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Съгласно същото ТР в изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа. Предвид изложеното Постановление на Пленума на ВС №3/1980 г. е обявено за изгубило сила.

В разглеждания казус, съдът счита за безспорно установено, че след издаване на изпълнителния лист, в иницирираното първоначално от кредитора изпълнително производство, давността е прекъсвана с исканията на взыскателя за предприемане на принудителни действия и през 2017 г. с искането за конституиране на новия взыскател / цесионер/. В случая, с молбата на взыскателя от 08.12.2022 г. е образувано ново изпълнително производство , но безспорно предходното е било прекратено с постановление

от 20.09.2022 г. В случая прекратяването поради перемция е без правно значение, тъй като от една страна с акта на ЧСИ само е констатирано наличието на предпоставките за такова прекратяване/макар, че те са настъпили в един по-ранен момент / , а от друга страна по настоящото дело се установява, че последното изпълнително действие по прекратеното дело е било извършено на 01.03.2017 г. От тази дата давността е била прекъсната и тя е изтекла / 5 годишна / на 02.03.2022 г. , а като се вземе предвид спирането на давността по Закона за мерките и действията по време на извънредно положение /за периода 13.03.2020 – 13.05.2020 г. / то давностният срок следва да е изтекъл на 02.03.2022 г. Т.е. към датата на образуване на второто изпълнително производство с молба по чл. 18 ЗЧСИ - 08.12.2022 г. петгодишният давностен срок е бил изтекъл и вземането към този момент вече се е погасило по давност , ведно с акцесорните такива.

Освен това само за пълнота на изложението следва да се посочи, че на настоящия съдебен състав е известна формиратата съдебна практика , според която перемцията е без правно значение за давността и когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ – съдебният изпълнител дължи изпълнение. Според същата съдебна практика / решение № 10 / 16.02.2016 г. по гр.д. № 3231/ на ВКС III г.с. , решение № 37 / 24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/2020 г. на ВКС , I V г.о., решение № 3/ 04.02.2022 г. по гр.д. № 122/2021 г. на ВКС I V г.с., решение № 127/ 12.07.2022 г. по гр.д. № 2884/ 2021 г. на ВКС , III, г.о. / единствената правна последица от настъпилата вече перемция, е че съдебният изпълнител следва да образува ново изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право, но новото искане на свой ред прекъсва давността. От друга страна обаче на настоящия съдебен състав е известно , че по въпроса дали погасителната давност прекъсна с изпълнително дело , по което е извършено изпълнително действие с настъпила перемция – ВКС след като е констатирал противоречива съдебна практика е образувал ТД / 2/ 2023 г. по описа на ВКС Гражданска и Търговска колегии, но към момента на постановяване на настоящия съдебен акт , все още тълкувателно решение не е постановено.

При това положение съдът изхождайки от конкретните данни по настоящото дело и като ги прецени по свое вътрешно убеждение и с оглед приложимите към казуса правни норми, възприема мотивите постановени съдебна практика / Решение № 371/29.10.2015 г. по гр.д. № 1385/ 2012 г. на ВКС IV г.о. , Решение № 42/26.02.2016 г. по гр.д. № 1812/2015 г. на ВКС IV г.о. / , според която в хипотезата на прекратено по право принудително изпълнение, всички предприети изпълнителни действия по него се обезсилват по право и дори да е имало такива и да са били от вида на посочените в чл. 116 б. „ „ 33Д , те не могат да доведат до прекъсване на давността.

Настоящият случай е именно такъв , тъй като след последното изпълнително действие по конституиране на нов взыскател през 2017 г. , други такива не са извършили и перемцията е настъпила по право през 2019 г. През 2022 г. изпълнителното производство е било прекратено с нарочен на на ЧСИ , като при това положение следва да се приложи разпоредбата на чл. 116 б. „б“ във връзка с б. „ в“ от 33Д и чл. 433 ал.5 ГПК , според която давността прекъсва с предприемане на всяко изпълнително действие по образуването

изпълнително производство , но с прекратяването му по право тези действие се обезсилват и давността не се смята прекъсната. Тъй като не е спорно , че заповедта за изпълнение е влязла в сила 28.04.2014 г. , то към момента на подаването на молба за образуване на ново изпълнително производство в края на 2022 г. е било налице едно вече погасено по давност вземане.

Поради гореизложеното съдът счита, че процесното вземане е погасено по давност и не подлежи на принудително изпълнение, тъй като давността е изтекла преди образуване на ИД№1229/2022 по описа на ЧСИ Д. Станчева. Следва да се приеме за установено по отношение на ответника , че ищецът не дължи сумата в размер на 2061,75 лв. неолихвяеми вземания / главница, законна лихва , възнаградителна лихва , мараторна лихва/ , както и такси и разноски в изпълнителното производство в размер от 829,44 лв.

С оглед на изхода от спора, ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на ищеца сторените по делото разноски, които са в общ размер от 915,20 лв. съгласно представените по делото писмени доказателства и списък по чл. 80 ГПК с вх. № 14367/13.06.2023 г. В тази връзка по възражението на процесуалната защита на ответника за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение, съдът намира , че адвокатско възнаграждение е в размер , който минимално надхвърля предвидения в Наредба № 1 минимум. / чл. 7 ал.2 т.2 /, но този размер е съобразен с фактическата и правна сложност на делото и извършените по него процесуални действия / действия по обезпечаване на исковата претенция,явяване и представителство в три открити съдебни заседания, проучване на изпълнителните дела, подаване на писмена защита и др./ поради което следва да бъдат признати сторените по делото разноски за адвокатски хонорар в претендирания и доказан размер.

Водим от изложеното ПАЗАРДЖИШКИЯТ РАЙОНЕН СЪД :

РЕШИ:

По предявени от К. Н. Г. с ЕГН ***** от град Пазарджик, ул. „***** срещу „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД с ЕИК 202423225 със седалище и адрес на управление град ***** искове с правно основание чл. 439 ГПК във връзка с чл. 124 ГПК , ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО ,че ищецът не дължи на ответника сумите по изпълнително дело №20228890401229 на ЧСИ Д. С. , вписана под №889 , както следва: 2061.75 лв. неолихвяеми вземания/ главница, законова лихва, възнаградителна лихва, мораторна лихва/, както и такси и разноски по изпълнителното производство в размер на 829.44лв., съгласно ТТРЗЧСИ.

ОСЪЖДА „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД с ЕИК 202423225 със седалище и адрес на управление град ***** да заплати на К. Н. Г. с ЕГН ***** от град Пазарджик, ул. „***** сторените по делото разноски в общ размер от 915,20 лв.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пазарджишкия окръжен

съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____